

Natália Václaviaková, 16 rokov, Topolčany

Uväznení

(Poviedka)

„Verila by si tomu? Potkla ma! Viem, že je zlá, ale vždy som to brala s rezervou. Predsa len, keď je sprostá, tak s tým nič nenarobíš. Ale žerie ma to. Čo som jej kedy urobila?! POČÚVAŠ MA VÔBEC?“ zjačala mi Lucia do ucha, čo ma rýchlo prebudilo z driemania.

„Hej hej, jasné... Zas ti robí zle, tá... Tá oná...“ habkala som zo seba rýchlo, keďže som videla ako Lucia rýchlo mení farbu z jej obvyčajne bledej na bordovú.

„Tá fuchtľa!“ vyrazila som zo seba. Lucia sa zarazila, vypúlila oči a očervenela ešte viac.

„Fuchtľa?“ zasipela celá červená. Zhlboka som sa nadýchla, aby som zavolala na pomoc učiteľku, pretože som sa o ňu začala báť. Skryla si hlavu do dlaní a začala sa triasť. Po chvíli sa vystrela, padla chrbtom na pohovku začala kvíliť hurónskym rehotom. „Fuchtľa?!“ spýtala sa, pričom sa rehotala až jej tiekli slzy.

„To si z ktorého slovníka vyhrabala? Je to vôbec normálne slovo?“ zvižala sa na gauči. Smiala som sa s ňou. „Nič vhodnejšie ma nenapadlo.“ vyrazila som zo seba lapajúc po dychu a držala som sa za brucho. Poobzerala som sa po spoločenskej izbe, a zbadala polovicu školského zjazdu, ako na nás pozerajú. Tvárili sa veľmi komicky, akoby pochybovali o našom duševnom zdraví. Úžasné. Prvé dva dni lyžiarskeho, a už nás považujú za šibnuté.

„Nechápem, aký má tentoraz problém. Pokiaľ viem, tak ťa doteraz dokázala ignorovať, tak netuším, prečo znovu začína vyvádzať.“ podporila som ju, len čo sme sa upokojili. Rozruch, ktorý sme spôsobili už stihol utíchnuť, hoci po nás ľudia stále pokukovali.

„Že?“ rozhorčene zaúpela.

Fuchtľa, o ktorej sa rozprávame je Viera Zletová, naša spolužiačka. Už dlho majú medzi sebou nejaký problém. Ako som vyrozumela zo Luciinho mrnčania, tak ju Viera potkla, keď si išla zobrať lyže. Nebola to žiadna sranda, pretože Lucia mala na ramene zavesené lyžiarky a stála na primrznutých dlažobných kockách. Našťastie má dobré reflexy a skončila iba s narazeným ramenom. Neriešila to s učiteľom. Viera je možno potvora, ale určite nechcela, aby si Lucia ublížila. Navyše by potom po celej škole roztrubovala, že Lucia nevie držať hubu.

„No čo, spomalené, trúfate si zajtra ísť rýchlejšie než tým slimačím tempom, ktoré ste dnes predvádzali? Alebo radšej ostanete na izbe?“ zatiahal spoza nás posmešne otravný známy hlas. Viera obišla gauč a postavila sa pred nás. Zdvihla som k nej opovrhlivý pohľad.

„Drahá Vierka, ak by si sa raz za čas venovala aj niekomu inému, než sebe samej, vedela by si, že som včera tretíkrát v živote stála na lyžiach.“ odvetila som so sarkastickým úsmevom. Kútikom oka som zbadala, ako Lucia opäť naberá farbu.

„Stála?!“ vyprskla Viera.

„Veď si sa namiesto lyžovania sánkovala po zadku!“ skríkla. Všetky baby sa začali chechtať. Všetky okrem Lucie.

„Smutné je, že aj vtedy išla rýchlejšie než ty!“ vyštekla zúrivo. Zostalo ticho.

„Chceš tým niečo povedať?“ povedala Viera mrazivo a pohľadom prešpikovala Luciu. Tá už bola naštartovaná.

„Čo si myslíš, že tým chcem povedať? Len to, že si neschopná a tak si to kompenzuješ na iných!“

„To odvoláš!“ civela Viera zúrivo. „A prečo by som asi mala?“ odpovedala provokatívne Lucia. Viera po nej šľahla pohľadom.

„Zrazu nejaká odvážna! V tom prípade by si nemala mať problém zajtra pretekať.“

„Platí.“ vyhrkla Lucia. Viera sa zasmiala a odišla.

Lucia po nej vyštartovala, ale rýchlo som ju zachytila a stiahla naspäť. Dnešok z nej vytiahol všetkých čertov.

„Pokojne, Luci, nádych, výdych, nádych, výdych. Upokoj sa.“ tíšila som ju.

„Vieš o tom, že nezaberá, keď niekomu hovoríš, aby sa upokojil? Skôr sa ešte viac rozzúri.“ povedala po pár sekundách.

„Si pokojnejšia? Si.“ odpovedala som.

„Sebakontrola moja drahá. Čistá sebakontrola.“

„Ako myslíš.“ Nehádala som sa. Videla som, ako sa jej „sebakontrola“ dokáže rýchlo vytratiť. Pozrela som na hodiny.

„Už je skoro osem. Nejdeme na izbu?“ spýtala som sa jej.

„Ešte nie som unavená.“ zívala mi do tváre. Vzdychna som.

„Tak poď, ty tvrdohlavá mulica. Môžeme si ešte zahrať sedmu.“

„Fajn. Ale aspoň štyri hry, okej?“ povedala a vstala. Po dvoch zachrápala na mojej posteli. Prikryla som ju, aby nezamrzla a rýchlo som prebehla po ľadovej dlážke do jej posteľe.

„Pozornosť, decká!“ ozval sa na celú jedáleň hlas telocvikára. Hlasy raňajkujúcich študentov sa stlmili a pozornosť sa zamerala na telocvikára Kišňu, ktorý podišiel k vyvýšenému podstavcu v jedálni a odkašľal si. Kišňa bol statný päťdesiatnik s lesklou plešinkou a bradou. Kedysi možno vyzeral k svetu, ale čas z neho bohužiaľ vyformoval jeho dnešnú podobu. „Ráno som volal s horskou službou. Povedali, že sa dnes oteplí. Nie výrazne, ale vraj by mal na niektorých svahoch nastať menší odmák. Našťastie pre nás, Mengusovská dolina by mala byť bezpečná. Dávajte si pozor. Z mojej strany všetko.“ dohovoricel a odpochodoval na svoje miesto. Nenápadne som sa pozrela Vieriným smerom. Otočila sa ku mne, akoby vycítila, že sa na ňu pozerám a falošne sa usmiala. Rýchlo som odvrátila pohľad naspäť k Lucii, ktorá sa práve rozhodovala, či do seba vmestí ešte jeden krajec chleba. Nechala ho tak. „Dojedla si už?“ spýtala sa ma. „Chcem sa ísť rýchlo pripraviť.“ „Kľudne choď, ja prídem neskôr.“ odohnala som ju. „Ako myslíš.“ drgla do mňa priateľsky a odišla. Zhrbila som sa na stoličke a zamyslene som obhrýzala špáradlo. Celé ráno z nej sálalo napätie. Je veľmi súťaživá, čo nie je vždy dobré. Cítila som, že sa rozhodla vyhrať nad Vierou za akúkoľvek cenu. Bohužiaľ, obidve boli skvelé lyžiarky. Lucia si to uvedomovala, a aj tak bola rozhodnutá odísť z pretekov ako víťaz. To mohlo dopadnúť buď ako najlepší zápas začiatočníkov, alebo ako nehoda.

Preteky onedlho začnú.

Veziem

sa na vleku modliac sa, aby som bezpečne došla až na vrch kopca a aby sa mi nezaplietli lyže. Správa o pretekoch sa rýchlo rozkríkla a všetci spolužiaci stúpajú s nami vlekom, alebo stoja dole. Počasie sa cez deň neuveriteľne zhoršilo. Začalo snežiť a fučí. Zdá sa, že mizerne je preto len mne. Všetci ostatní sú rozohriati a rozlyžovaní, každý má za sebou najmenej päť zjazdov. Na vrchole uvoľním kotvu spomedzi nôh, pri čom na poslednú chvíľu znovu naberiem rovnováhu a len tak tak sa udržím na nohách. Dolyžuje ku mne Lucia a tuho ma objíma. „Drž mi palce, áno? Zovriem palce v dlaniach a uškriem sa na

ňu. Zasmeje sa a odíde na svoje miesto. Vedľa nej už stojí pripravená Viera v svojej oranžovej helme. Spod nej jej ako páperie vyčnievajú modré pramene vlasov. „Dobre, dobre!“ ujme sa vedenia Silvia.

„Dávajte pozor, nestrkajte do seba a nepokúšajte sa ísť nad svoje možnosti. Dáme vám asi desať metrov náskok, potom sa až začneme spúšťať za vami. Dole vám povedia, ktorá z vás zišla ako prvá. Je to jasné?“

„JASNÉ!“ zvriskne Viera aj Lucia tak, až ma zatrasie.

„Tak do toho!“ zakončí Silvia. „Pripraviť sa, pozor, ŠTART!“ zreveme všetky.

Všade je krik, piskot, ohlušuje ma skandovanie. Keď prejdú desať metrov, začnú sa za nimi spúšťať prví nadšenci. Ja zostanem stáť na rozklepaných nohách.

„Deje sa niečo?“ spýta sa ma Silvia.

„Necítiš to? Akoby sa triasla zem.“ dopoviem, pričom spoza seba počujem niečo ako hukot stroja. Na pár sekúnd len neveriac hľadím na bielu masu, valiacu sa smerom ku mne.

„LAVÍNA, PREBOHA, UTEKAJ, PADÁ LAVÍNA!“ zrevem z plných pľúc a spustím sa dole svahom, neobzerajúc sa späť. Cítim, ako sa mi zem trasie pod nohami, počujem výkriky plné strachu. Urobím to, na čo som dovtedy nemala odvahu, vyrovnám lyže a spustím sa tryskom dolu. Vidím, ako tí, čo lyžovali za Luciou a Vierou naberajú rýchlosť. Ak kričia, tak ich prehlušila lavína, ktorá ma pomaly dobieha. Cítim ju za sebou a viem, že mi ostávajú len sekundy. Pokúsim sa spomenúť si, čo robiť v prípade lavíny, keď zrazu stratím kontrolu nad svojím telom. Na poslednú chvíľu si vopchám hlavu medzi stehná a schúlím sa do kľbka. Všade zostal atma.

Bolí ma hlava, a cítim som na omdlenie. Snažím sa pohnúť, ale nejde to, všade okolo mňa sú snehové steny. Spanikárím, a začnem sa metať hlava nehlava. Po chvíli mi odkvácne hlava a začnem lapať po dychu. *Pokoj, len pokoj. Čím viac budeš panikáriť, tým viac vydýchaš vzduchu, a ty ho teraz nutne potrebuješ.*

Pekne po poriadku. V prvom rade sa treba dostať von. Niečo musíš zistiť predtým ako začneš hrabať cestu von, ale čo?! Sakra, spomeň si čo to bolo!

Chceš sa dostať von z lavíny, a von z lavíny musíš ísť hore... To je ono! Zisti, kde je hore! Ale ako len... trápim si hlavu. Niečo s vodou... Voda tečie, voda steká, voda... Voda steká! Voda ide smerom dole! Nahromadím v ústach sliny a skusmo jednu vypustím. Vbehne mi do nosa, kvôli čomu sa rozkašlem a začnem prskať.

Takže vzduch je druhým smerom, pomyslí si a začnem rýchlo odhrabávať sneh. Ten je zrazu všade. Mám ho za krkom, pod bundou, v nohaviciach a o lyžiarkach už ani nehovorím. Hrabem a hrabem. Zdása mi, akoby čas prestal plynúť.

Vzduch oťažie a ťažko sa mi dýcha.

Ale hrabem ďalej.

Hrabem a po tvári mi stekajú slzy. Ruky mi oťažejú. Je nemožné ich zdvihnúť.

Zostanem ležať a čakám na zvuk krokov.

Krokov, ktoré neprichádzajú.